

značky nebo znamení, které by se přičily požadavku § 25 vol. ř. po shodnosti rozmnožených kandidátních listin. Nesrovnává se tudíž nař. rozhodnutí ani v této své části se zákonem, a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4894.

O b e c n í v o l b y: * Jakmile nově zvolený člen ob. zastupitelstva složí slib dle § 59 vol. ř. ob., nemůže dohlédací úřad prohlásiti jeho volbu za neplatnou dle § 53, nýbrž může proti němu postupovati pouze dle § 10, odst. 5 č. 2 vol. ř. ve znění novely.

(Nález ze dne 11. září 1925 č. 16.837).

V ě c: Jan D. ve Š. proti okresní správě politické v M. o volitelnost do obecního zastupitelstva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem osp-é v M. z 20. května 1924 byla volba st-le za člena obecního zastupitelstva ve S. vykonaná dne 16. září 1923 prohlášena za neplatnou ve smyslu § 5 č. 3 a 4 a § 8, posl. odst. ob. ř. vol. ve znění upraveném novelou ze 14. července 1922 č. 253 Sb. z důvodů, že dle sdělení berního úřadu v M. neměl zapláceno za rok 1920 na dani výdělkové částku 360 K 98 h, a poněvadž bez souhlasu dohlédacího úřadu složil a odepřel vykonávati funkci osadního starosty ve S. a nebyl tudíž volitelným ve smyslu zákona. K tomu připojena doložka, že rozhodnutí toto jest dle ustanovení § 53 cit. zákona konečné.

Z toho je patrné, že žal. úřad vydal své rozhodnutí na základě § 53 vol. řádu, dle něhož dohlédací úřad přezkoumá, zdali nebyly zvoleny osoby nevolitelné, a stalo-li se tak, prohlásí do měsíce ode dne, kdy protokol o volbě ho došel, s konečnou platností volbu osoby nevolitelné za neplatnou.

Stížnost sice nevytýká, že by úřad z formálních důvodů nebyl oprávněn, svoje rozhodnutí opřít o § 53, leč nss musil se otázkou touto zabývati ex offio z těchto důvodů:

§ 10 vol. řádu ve znění zák. č. 253/1922 stanoví v bodě 2, že členství v obec. zastup., radě a komisích se pozbývá ztrátou volitelnosti, nebo vyjdou-li dodatečně na jevo okolnosti, pro které byl občan nebyl původně mohl býti zvolen, a že o takovéto ztrátě mandátu rozhodne dohlédací úřad, do jehož rozhodnutí lze si stěžovati do 14 dnů k vyššímu úřadu dohlédacímu.

Ze srovnání obou ustanovení (§§ 53 a 10) nutno jest souditi, že tendence zákona směřuje k tomu, aby v ob. zastupitelstvu nezasedal nikdo, kdo jest nevolitelným, a že bdít nad tím jest povinností dohlédacího úřadu. Jemu náleží, aby hned po volbě přezkoumal s tohoto hlediska vykonané volby (§ 53), jeho povinností je však také, aby i později, vyjdou-li dodatečně na jevo okolnosti, pro které občan nebyl by původně mohl býti zvolen, vyslovil ztrátu mandátu (§ 10). Užil-li zákon obratu »vyjdou-li dodatečně na jevo okolnosti...«, rozuměti lze tomu při zmíněné tendenci zákona jen tak, že okolnosti ony se teprve v určitém

pozdějším stadiu zjistí, ať již byly při prvním přezkoumání voleb úřadem dle § 53 vykonaném z jakýchkoli důvodů přehlédnuty. Z toho plyne, že předmětem úředního výroku jak při prohlášení volby osoby nevolitelné za neplatnou podle § 53, tak při rozhodnutí o ztrátě mandátu dle § 10 z důvodu, že vyšly dodatečně na jevo okolnosti původní nevolitelnost prokazující, je materiálně totéž, t. j. zbavení členství v ob. zastupitelstvu nabytého volbou.

Je-li tomu tak, a je-li rozhodnutí dohlédacího úřadu v případě § 53 konečné, kdežto v případě § 10 je do něho přípustná stížnost k vyšší stolici, pak je patrné, že musí tu být časová mez, do které jest rozhodovati dle § 53 a od které počínajíc jest použití § 10.

Nss nepotřeboval se v daném případě zabývatí otázkou, je-li časová hranice stanovena snad již měsíční lhůtou uvedenou v § 53, nebo má-li tato lhůta jen povahu instrukcionálního příkazu dohlédacímu úřadu, aby svoje rozhodnutí uspil. Nepotřeboval to proto, poněvadž žal. úřad svoje rozhodnutí vydal v době, kdy již členové nově zvoleného zastupitelstva, mezi nimi i st-l, byli vzati podle § 59 vol. řádu do slibu.

Tímto úředním aktem, t. j. svoláním nově zvolených členů ob. zastupitelstva a vzetím jich do slibu věrnosti, bylo skončeno opravné řízení, o němž jedná sedmá hlava vol. řádu, do níž jest zařazen i § 53, a po skončení tohoto stadia nemohl již žal. úřad předevzítí opravu výsledku volby spadající do opravného řízení, nýbrž mohl zakročití jediné podle § 10 vol. řádu výrokem o ztrátě mandátu, jenž ovšem podléhá instančnímu přezkoumání vyšší stolice dohlédací.

Ježto dle tohoto ustanovení výrok dohlédacího úřadu zbavující st-le členství v ob. zastupitelstvu není konečným rozhodnutím správním, proti němuž jediné je stížnost k nss přípustná (§ 5 zák. o ss), a ježto žal. úřad připojiv svému rozhodnutí poučení, že jest konečné, uvedl stranu v omyl, takže přípustného opravného prostředku správního nepoužila, nýbrž přímo k nss-u si stěžovala, porušil podstatné formy řízení správního. Tato vada zaviněna byla nesprávným právním názorem žal. úřadu, že může použití na daný případ ustanovení § 53 vol. ř., a proto musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4895.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Přednostní nárok vlastníka zabraných nemovitostí podle § 20 příd. zák. na ponechání objektů majících nepopřené povahu krás a památek přírodních nemůže stpů zamítnouti jen z toho důvodu, že ony krásy a památky přidělem osobám jiným nebudou porušeny.

(Nález ze dne 12. září 1925 č. 16.794).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2025 adm. a j.

V ě c: Leopold P. v T. (adv. Dr. Oskar Glaser z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o nároky dle § 3a záborového zákona a § 20 přidělového zákona.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud odepřelo ponechatí vlastníku dle § 20 příd. zákona rybníky